

Varflet til Forligskommissionen, som der omhandles, den Lidsfrist, man skal have, naar man kaldes til Forligskommissionen. Den nugældende Lovgivnings Forfrist er den, at i Kjøbstæderne og i Kjøbenhavn tilkommer der kun Aftens Barfæl, hvorimod man udenfor Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, altsaa paa Landet, har Krav paa fire Dages Barfæl. Dette er blevet noget forandret, som ærede Medlemmer ville se, ved den nye § 9, idet denne medfører, at man kun faar 24 Timers Barfæl ogsaa paa Landet, naar man bor i samme Kommune. Det er dette, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa og navnlig anbefale til Overveelse, om det dog ikke undertiden kunde være for lidt. I det andet Thing var det, saa vidt jeg forstod, den almindelige Mening, at denne Lidsfrist vilde være tilstrækkelig, men det er et Spørgsmaal, som naturlig bedst overveies og besvares af Folk, som ere kjendte med de faktiske og lokale Forhold paa Landet.

Th. Nielsen: Angaaende det sidste Spørgsmaal, som den høitærede Justitsminister fremdrog, skal jeg bemærke, at jo mere man holder paa det personlige Møde, hvad jo ogsaa den høitærede Justitsminister efter sine Udtalelser var tilbøjelig til at ville, i samme Grad maa man egentlig ogsaa mene, at 24 Timer er et lovlig kort Barfæl. Jeg vil derfor mene, at det var det Rigtigste at blive ved de nu bestaaende fire Dage indenfor Kredsene og maatte nogle flere udenfor. Jeg skal ikke indlade mig dybt paa Spørgsmaalet om Sagførere og Ikke-Sagførere mere. Jeg tror, at Argumenterne tilstrækkelig ere komne frem fra begge Sider; kun det skal jeg bemærke, at saavel de Forhandlinger, der have fundet Sted saavel her som ogsaa i det andet Thing, vise, at medens Sagførerne Alle som En have den Mening, at det var det Bedste og egentlig — jeg vil ikke sige det eneste Berettigede, men det eneste Rigtige, at de føre Forligsmæglingen, saa mene alle vi Andre, at det ikke er det Rigtige (Det. Hansen: Hvem har sagt det?). Det er det uvilkaarlige Instinkt, der siger det, det Instinkt, som det ærede Medlem fra Selsingør (Thomsen) talte om forleden Dag, men i alt Fald er det mere end et Instinkt, der siger, at Prokuratorerne og Sagførerne meget tvivl tale derfor, og de, som ikke ville det, ere Lægmandene, i det Mindste har jeg ikke hørt nogen Lægmand tale derfor. Det er muligt, at der findes enkelte Medlemmer her, som have den Mening; men jeg tror dog, at det er almindeligt — ingen Regel er jo uden Undtagelse — at de Læge ere derimod. Jeg tror, at den høitærede Justitsminister gjorde os nogen Uret, naar han begyndte sit Foredrag med at sige, at man i Reglen her talte haant om det faderlige Regimente. Jeg har ikke hørt Nogen tale haant om det faderlige Regimente, tværtimod, men Alt til sin Tid vel at mærke. Det er nok muligt,

naar man i de nye Samfundsforhold har villet bibeholde noget Saadant som dette, at man kan have ladet et enkelt Udtryk falde derom (Det. Hansen: Hør!). Ja, det ærede Medlem siger Hør. Jeg veed meget vel, at det ærede Medlem tænker paa sine kjære Sagførere, der skulle møde i Forligskommissionen og der udøve Formynderskab. Men fordi vi ikke ønske det, er det dermed ingenlunde givet, at vi mene, at Staten ingenlunde skal gribe ind og beskytte Individet; tværtimod, der er mangfoldige Forhold, hvor det kunde være ønskeligt, og jeg har ofte havt Leilighed til at udtale, at jeg i mangfoldige Tilfælde ansaa en større Indgriben fra Statens Side, end der nu finder Sted, for ønskelig. Jeg haaber ikke, at Staten vil opgive at beskytte de Svage og Bergeløse, den Art Formynderskab haaber jeg altid vil bibeholdes. Her gjælder det om at forene Individets Ret med Samfundets Ret og Udvikling. Den høitærede Minister bemærkede, at Forligsmæglingen var en yndet Indretning. Ja, som den er nu, men jeg kan forstikke den ærede Minister om, at dersom han faar sin § 6 ind uden anden Indskrænkning og uden anden Endring, end de, der nu ere i Lovforslaget, vil den ikke ret længe blive en yndet Indretning, saa vil man sige, at Forligsmæglingen i Grunden kun er et uønskedigt Omstøb. Den ærede Minister bemærkede, at der kun var een Grund, han kunde sige havde nogen Betydning, hvad der ogsaa er fremsført af mig, nemlig den, at det indirekte vil føre til, at det personlige Møde bliver ringere, og at han derfor var rede til at skærpe Bestemmelserne om det personlige Møde. Det lader haabe en mulig Overenskomst. Jeg vil ikke sige, at Haabet er meget stort, men jeg tror, at den ærede Minister har Ret, naar han siger, at den Sædvane finder Sted, at der ikke angives Grunde for Forsald ved Møde i Forligskommissionen, men efter Theorien og Loven af 30te Oktober 1798 § 2 a tror jeg ikke, han har Ret. Jeg tillader mig med den høitærede Formands Tilladelse at oplæse dette Punkt: „At Alle, som bo indenfor enhver Forligslovskommissions Grændser, skulle være forpligtede til uden Undtagelse at møde personligen ved Kommissionen, naar de dertil indvarfles, med mindre Nogen formedelst bevisligt og lovligt Forsald derfra er forhindret; i hvilket Tilfælde han bestemt skal opgive den Marsag, som nøder ham til at sende en Anden paa sine Begne“. Jeg kan ikke se Andet, end at Fuldmagten allerede fra første Færd af skal indeholde det. Den høitærede Justitsminister sagde, saa vidt jeg opfattede ham — i alt Fald er det sagt af Andre —, at Grunden, hvorfor man var saa bange for at lade Prokuratorerne møde, var den, at den paagældende Modpart let kunde lade sig trække længere, end han vilde. Den Grund agtede han ikke, det skulde Modparten vel vide at vogte sig for. Jeg skal bemærke lige overfor den ærede Minister, at han der er kommen i nogen Modfi-